

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: آذرخش آذرخش

۲۸ می ۲۰۱۶

شلاق «طلایی» رژیم اسلامی بر تن کارگران "آق دره"

خبر کوتاه و هولناک است: ایلنا از قول «وحید یاری» وکیل ۱۷ کارگر اخراجی معدن طلای آق دره در تکاب آذربایجان غربی، گزارش می دهد که حکم شلاق این کارگران در اواخر اردیبهشت [ثور] ۱۳۹۵ به اجراء درآمد. اجرای این حکم قرون وسطائی، مانند اجرای حکم اربابان فئودال در اعتراضات رعایای خود، که اکنون توسط دادگستری رژیم اسلامی که بوئی از مدنیت نبرده است در مورد کارگران معترض، نباید چیزی جز نفرت و خشم از این رژیم و مبارزه مصمم با آن در وجدان های بیدار ایجاد کند.

ایلنا می نویسد: «گفتنی است دی ماه [جدی] سال ۹۳ شرکت پویا زرکان به عنوان پیمانکار اصلی معدن طلای آق دره ۳۵۰ نفر از کارگران فصلی این معدن را به دلیل تمام شدن مدت قرارداد کاریشان تعدیل کرد. در اعتراض به این اقدام کارفرما، تجمع گسترده ای از سوی کارگران اخراجی در مقابل نگهداری معدن صورت گرفت که در نتیجه برخورد عوامل نگهداری با معترضین، حوالی ساعت ۸ شب روز ششم دی ماه سال ۹۳ یکی از کارگران که تحت فشار روحی وارده شده قرار داشت در اعتراض به از دست دادن شغلش اقدام به خود کشی کرد. در آن زمان دستگاه قضائی با شکایت کارفرما به اتهام ایجاد اغتشاش علیه حدود ۱۷ نفر از کارگران اعلام جرم کرد.»

در گذشته برخورد دولت ها به اعتراضات کارگری عمدتاً محدود به سرکوب این اعتراضات و بگیر و ببندهای گذرا نسبت به معترضان کارگر بود، ولی در چند ساله اخیر برخورد رژیم اسلامی با کارگران معترض شکل وحشیانه جدیدی به خود گرفته است. یعنی علاوه بر درهم شکستن اعتراضات کارگری، در یک توافق برنامه ریزی شده بین سرمایه داران و دولت اسلامی، دادگستری رژیم نیز وارد گود می شود. کارفرماها در مقابل اعتراضات کارگری، علیه آنان به دادگستری شکایت می برند و دادگستری پرونده ای تشکیل می دهد که به دادگاهی شدن کارگران و اغلب به محکومیت شلاق و زندان و جریمه نقدی کارگران منجر می شود. همان گونه که دقیقاً درست همین نتایج از حکم دادگاه کارگران آق دره گرفته شد و با به اصطلاح لطف کارفرما از انصراف شکایت خود، حکم زندان این ۱۷ کارگر لغو شد. با اطمینان می توان گفت تا زمانی که اعتراضات کارگران پراکنده و غیر متشکل است و با واکنش و اعتراضات وسیع کارگری و اجتماعی پشتیبانی نمی شود، در آینده مجازات زندان، شلاق و شکنجه های دیگر و جرایم نقدی کارگران شدت بیشتری خواهد یافت و انصراف از شکایت هم در کار نخواهد بود.

این نخستین بار نیست که چنین احکام ننگین و وحشیانه ای از سوی دادگستری رژیم اسلامی سرمایه به ضد کارگران صادر می شود. قبلاً شعبه ۱۰۳ دادگاه عمومی (جزائی) بندر امام خمینی، ۴ کارگر پتروشیمی رازی را نیز به تحمل شش ماه حبس و پنجاه ضربه شلاق محکوم کرده بود. (ایلنا ۱۳۹۳/۰۶/۲۴).

آنچه رژیم اسلامی ایران را هارتر کرده است از یک سو رشد و گسترش اعتراضات کارگری و از سوی دیگر پراکندگی این اعتراضات و غیر متشکل بودن آنها و عدم پشتیبانی وسیع کارگران و نیز عدم اعتراض اجتماعی به این ستم هاست. با آگاهی از این وضعیت است که دادگستری رژیم اسلامی در آذر [قوس] ۱۳۹۴ اعلام کرد «از این تاریخ با هرگونه تجمع غیر قانونی و اخلاف در نظم شرکتها، برخورد خواهد شد.» و آن را به اجراء گذاشته و می گذارد.

ما در جدی ۱۳۹۴ در اعلامیه «شلیک مزدوران رژیم اسلامی سرمایه به کارگران بیکار» گفتیم و اکنون تکرار می کنیم که: «رژیم سرمایه داری اسلامی عامل فقر، تورم و بیکاری است. همین معضلات دائماً بستر مبارزه توده های مردم به ضد رژیم را به وجود می آورد و نارضایتی آنان را تشدید می کند. رژیم جمهوری اسلامی از حل این مشکلات عاجز است. طبقه کارگر و زحمتکشان از ستم سرمایه داری در رنجند. استثمار سرمایه و ستم های رژیم اسلامی در حال نابودی کامل هستی اجتماعی کارگران است. بنابراین آنان راهی جز این ندارند که دوشادوش هم، و متحد و متشکل با هم، بساط جور و ستم رژیم اسلامی و سلطه سرمایه را درهم بشکنند. طبقه کارگر باید مبارزات پراکنده خود را به نیروی سازمان یافته و متحد تبدیل کند و از شرایط ضعف و ناتوانی رژیم به نفع ارتقای مبارزه انقلابی خود استفاده کند.»

ما در اعلامیه «بخشنامه ای که بوی خون می دهد» گفته ایم و اکنون تکرار می کنیم که: «رژیم جمهوری اسلامی می تواند اعتراضات و اعتصابات کارگری را تا زمانی که کوچک و محلی اند سرکوب کند، ولی نمی تواند مبارزه ای را که در اعماق جامعه جاری است نابود کند. این مبارزه هنگامی که تحت فشارهای درونی خود گسترش یابد و به نقطه جوش برسد، همچون طغیان دریا ناگهان ریشه و بنیاد این رژیم را از جا خواهد کند و آن را به قعر گورستان تاریخ فرو خواهد ریخت. ما تردیدی در جنبش تاریخ و انقلاب سیاسی پیش روی توده مردم (کارگران و سایر زحمتکشان) نداریم. انقلابی که با به قدرت رسیدن طبقه کارگر پیش درآمد انقلاب اجتماعی پرولتاریا (انقلاب سوسیالیستی) خواهد بود. این حقایق تردید ناپذیراند!»

۶ خرداد [جوزا] ۱۳۹۵

کارگران انقلابی متحد ایران

ruwo.iran@gmail.com